



— Но сега съм доволен. Ето ме учиха с толкова играчки и свещички. Сестричетата ти изхвърлиха тая заран излишните ми клони. От смътта ги взе един беден човек и ги набодя в саксия. Окичи ги с книжки и орехчета. Едно болно дете ги погледна. Плесна ръчици от радост... И на жълтите му бузици цъвна по един ален мак. Толкова се зарадвах, че забравих болката, която изпитах в гората. Нали детето оздравя?

Шарените птички и шишарките пак запяха она хубава песен. Мелничката още въртеше крилата си.

— Честита Коледа! Честита Коледа! — радостно зазвониха сините, розовите и жълтите камбанки от захар.

А свещичките грят като звездички. Трепкат като пъстри петна по бялата стена. Така хубаво е всичко в стаята!

Но нѣчия ръка се провира зад кръста на Миша. Той трепва и се оглежда. Елхата стои неподвижна в тъмната стая. Свещичките сж угаснали.

Майка му галено шепне:

— Хайде, Мишленце, да те пренеса в креватчето! Ще ми простинеш така!

Той търка носето си и мърмори:

— Колко хубав сън сънувах, мамо!

Мария Грубешлиева

БАСНЯ

Засѣл селянинът с жито нивата си и се помолил на Господа:

— Моля ти се, Боже, прати дъжд от небото, да поникне житото; прати слънце да узрѣе, но вѣтръ само не изпращай!

Послушал го Господъ и пратил обилен дъжд да напои земята, но вѣтръ не изпратил, както пожелал човекът.

Изкласила нивата буйна от проливния дъжд, узрѣла от силното слънце, и селянинът я пожелал. Снопите наредил на кръстци. Завалѣл дъжд и ги измокрил, но не духнал вѣтръ да ги изсуши. Зърното се спарило и почернѣло. Овършѣл го, но то имало тежък дъх.

Закарал житото на воденица да го смели. Опитал брашното — нагарча. Завайкал се селянинът и се чудѣл, от що е това.

— Не е провѣтрено, — казал воденичарът. Тази